



ת"פ 14309/06/16 - מדינת ישראל נגד עאדל סכסכ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 14309-06-16 מדינת ישראל נ' סכסכ

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל
נגד
הנאשם: עאדל סכסכ
ע"י ב"כ עו"ד אפנאן חליפה

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של **העסקת תושב זר שלא כדין** לפי הוראות סעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן - חוק הכניסה לישראל).
2. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום היה הנאשם בעלים של מספרה בשדרות ירושלים בתל-אביב-יפו (להלן - המספרה). כפי שנקבע בהכרעת הדין, הנאשם העסיק במספרה שני שוהים בלתי חוקיים - תושבי שטחים שלא היו בידיהם אישורי כניסה, שהייה ותעסוקה כדין - כלהלן:
(א) במשך חודש עובר ליום 30.3.16 העסיק הנאשם, במספרה, את מר עומר אקרע.
(ב) מיום 15.3.16 ועד ליום 30.3.15 העסיק הנאשם, במספרה, את מר עלא אלדין חמאמרה (להלן ביחד - השב"חים).
3. בזמנו, במסגרת הדין המקדמי, כפר הנאשם כפירה כללית במיוחס לו. ואולם, במהלך ההליך לפניי הוברר כי טענות הנאשם הן במישור המשפטי ומהותן טענות לפגיעה בזכויות הנחקרים, במהלך החקירה, לרבות בשל חקירה עקב "אפיון גזעי" ("racial profiling").
4. טענות הנאשם נדחו במסגרת הכרעת הדין. בין השאר צוין, כי רס"ל ג'ואד עבאס, השוטר-הסייר שאיתר את השב"חים ועיכב אותם **"לא פנה לשב"חים בשל 'מניע דומיננטי' של אפיון גזעי, אלא בעיקר בשל התנהגותם המחשידה, שנראתה לו כניסיון התחמקות או הסתתרות מהמשטרה"** (ר' בפסקה 10 להכרעת הדין). לפיכך נקבע, בהכרעת הדין, כי **"לא זו בלבד שההגנה לא הניחה את התשתית הראייתית הנדרשת לביסוס הגנה בשל אפיון גזעי, אלא שהטענה אף נסתרה חזיתית בעדותו של רס"ל עבאס" (שם, בפסקה 13).**

ב. הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

5. כראיות לקביעת העונש הגיש ב"כ המאשימה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ע/1).



כעולה מגיליון זה, לנאשם, יליד שנת 1963, חמש הרשעות קודמות בעבירות שונות.

מדובר בהרשעות ישנות. יחד עם זאת, ההרשעה הקודמת האחרונה של הנאשם, משנת 2010, היא בגין **עבירה זזה ובנסיבות דומות** (ר' ת"פ 8030-09-09 **מדינת ישראל נ' סכסכ**, גזר דין מיום 20.12.10). בשל הרשעה זו הושת על הנאשם - במסגרת הסדר טיעון - עונש של 3 חודש מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, בצירוף מאסר מותנה וקנס כספי בסך של 5,000 ₪.

6. לעניין קביעת מתחם העונש ההולם ציין ב"כ המאשימה את הערכים החברתיים, שנפגעו מביצוע העבירה, ובהם השמירה על הסדר הציבורי וביטחון הציבור, וכן השמירה על כלכלה תקינה ועל ריבונות המדינה. ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את החומרה שבנסיבות ביצוע העבירה דנא, כאשר המדובר בהעסקה מתוכננת, שאינה אקראית או חד פעמית, של שני שוהים בלתי חוקיים למשך תקופה בת כשבועיים. לשיטת ב"כ המאשימה, בנסיבות האירוע דנא מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר קצר לבין 9 חודשי מאסר בפועל.

7. לעניין מיקומו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם הפנה ב"כ המאשימה להרשעתו הקודמת האחרונה של הנאשם - כאמור בעבירה זזה - כאשר ההרשעה והענישה לא הרתיעו את הנאשם מלשוב ולבצע בדיוק את אותה עבירה. מכאן, כך לעתירת ב"כ המאשימה, שבמקרה הנוכחי יש לגזור על הנאשם עונש חמור יותר.

8. ב"כ המאשימה הוסיף וציין את אי-נטילת האחריות מצד הנאשם, שניהל את הליך ההוכחות עד תומו ולא הפנים את הפסול במעשיו. בנסיבות אלה - וכאשר המניע לביצוע העבירה היה מניע של בצע כסף גרידא - עתר ב"כ המאשימה להשתת עונש של 6 חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בעבודות שירות, בנוסף לקנס משמעותי ומאסר מותנה ארוך ומרתיע.

9. באת כוח הנאשם, מצידה, טענה כי מתחם העונש ההולם לו עתרה המאשימה הוא מחמיר מדי, כאשר בהתאם למדיניות הענישה הנהוגה המתחם הוא בין ענישה צופה פני עתיד לבין מספר חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם ציינה כי במקרה זה הפגיעה בערכים המוגנים להם טענה המאשימה היא מינימלית, שכן מדובר בתקופת העסקה קצרה יחסית. כמו כן, השב"חים נבדקו בעבר על ידי הרשויות והיו בעבר בעלי אישורי כניסה לישראל, כך שגם החשש לפגיעה בביטחון המדינה הוא, במקרה זה, חשש בעלמא.

10. ב"כ הנאשם הגישה פסיקה - כתימוכין לטיעוניה לעניין מדיניות הענישה הנהוגה - הגם שעיקרה ניתן במסגרת הסדרי טיעון, כאשר כידוע השיקולים בהסדרים כאלה אינם חופפים בהכרח לשיקולים שעל בית המשפט לשקול לפי הוראות הבניית הענישה שבחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

11. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה כי מתחם העונש ההולם לו טען ב"כ המאשימה מתאים למקרים בהם ההעסקה גרמה לפגיעה בתושבי המדינה או בביטחונה. ב"כ הנאשם הפנתה, בהקשר זה, לגזר הדין בת"פ 29313-12-13 **מדינת ישראל נ' אנטבי** (20.07.15), בו הושת עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בעבודות שירות, על מעסיק שהעובד שהעסיק ביצע מעשה רצח. דא עקא, שעל גזר הדין הנ"ל הוגש ערעור מטעם המדינה, והגם שבסופו של דבר העונש נותר על כנו קבע בית המשפט שלערעור מתחם עונש הולם מחמיר בהרבה, בין 8 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל (ר' עפ"ג (מחוזי-תל-אביב) 1649-09-15 **מדינת ישראל נ' אנטבי** (30.11.15)).



בהקשר לטענתה כי במקרים של העסקה קצרה, כשלא נגרמה פגיעה, נקבע מתחם עונש הולם שתחתיתו בענישה צופה פני עתיד, הפנתה ב"כ הנאשם לת"פ 47928-01-14 **מדינת ישראל נ' כבהא** (02.12.15). עם זאת יש לציין, כי באותו מקרה נגזר על הנאשם, בסופו של דבר, עונש הכולל שישה חודשי מאסר בפועל לנשיאה בעבודות שירות.

12. לעניין מיקומו של הנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, טענה ב"כ הנאשם כי מדובר בנאשם שהלכה למעשה נטל אחריות על מעשיו עוד במהלך חקירת המשטרה, כאשר המשפט נוהל בגין טענות משפטיות גרידא ולא על עובדות כתב האישום. בנוסף, לא זו בלבד שהמעשים מושא כתב האישום הם ישנים - כאשר מאז לא נפתחו לנאשם תיקים נוספים - אלא שהרשעתו הקודמת של הנאשם היא בגין מעשים מלפני כעשור.

13. עוד עתרה ב"כ הנאשם להתחשבות במצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, אשר ביצע את העבירה מטעמים כלכליים. הנאשם סגר את המספרה זה מכבר, וכעת הוא אינו עובד ונעדר מקורות הכנסה. בנסיבות אלה עתרה ב"כ הנאשם להסתפק בענישה צופה פני עתיד יחד עם קנס ברף הנמוך ובמידת האפשר אף להשית התחייבות חלף קנס.

ג. דין והכרעה:

(1) קביעת מתחם העונש ההולם:

14. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגינו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - הוא עקרון ההלימה - תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

15. במקרה דנא עסקין בעבירה של העסקת תושב זר שלא כדין. נסיבות ביצוע העבירה הן העסקה של שני עובדים, לתקופות לא קצרות - האחד במשך חודש והשני במשך כשבועיים. הטעמים לביצוע העבירות היו טעמים כלכליים, דהיינו: בצע כסף.

נסיבות אלה, בהצטברותן, מצביעות על כך שלא מדובר במקרה זה ברף החומרה הנמוך ביותר של ביצוע העבירה, אלא ברף גבוה יותר. בהקשר זה אף לא למותר לציין כי מדיניות הענישה העקרונית, שנקבעה בגין עבירות כגון אלה, היא של הטלת עונשי מאסר בפועל (ר' למשל רע"פ 3674/04 **אבו סאלם ואח' נ' מדינת ישראל** (12.02.06)).

16. בנסיבות אלה, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע אפוא את מתחם העונש ההולם במקרה זה בין חודש מאסר בפועל, שניתן לשאתו בדרך של עבודות שירות, לבין 7 חודשי מאסר בפועל.

(2) גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

17. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.



18.

באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו כאמור הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם, יליד שנת 1963, חמש הרשעות קודמות בעבירות שונות. מדובר אמנם בהרשעות ישנות, שאף התיישנו, אך האחרונה שבהן כאמור היא בגין עבירה זהה לעבירה בה הורשע הנאשם לפניי. בגין הרשעה זו הושת על הנאשם עונש של שלושה חודשי מאסר, בצירוף קנס כספי, אך לא היה בכך כדי להרתיעו מלשוב ולבצע את אותה עבירה.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל בוודאי תפגע בנאשם ובמשפחתו. עם זאת, הטלת עונש כאמור לנשיאה בדרך של עבודות שירות תגרום לפגיעה מתונה בהרבה.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא. זוהי כמובן זכותו הבסיסית של הנאשם לעמוד על ניהול משפטו במלואו ופשיטא כי אין לזקוף זאת לחובתו (ור' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין). יחד עם זאת, בנסיבות אלה אין הנאשם זכאי להקלה הניתנת למי שמודה באשמה ונוטל אחריות על מעשיו.

חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה - מעת ביצוע העבירה חלפו כמעט שלוש שנים. יחד עם זאת, כתב האישום הוגש לפני שנתיים וחצי וההליך בבית המשפט התמשך בשל בקשות דחייה שונות מצד ההגנה, תחילה במסגרת הדיונים המקדמיים ולאחר מכן גם לפניי.

19.

התמונה העולה משקלול השיקולים הנ"ל היא מורכבת, הגם שאינה חיובית במיוחד. אכן, עצם העובדה שהנאשם חזר וביצע עבירה זהה לעבירה שבגינה כבר נשפט בעבר היא מטרידה, ומלמדת לכאורה שהנאשם מבכר הזדמנויות לרווח כלכלי על פני כיבוד מצוות החוק, אף לאחר שהורשע ונענש.

20.

ברי כי בנסיבות אלה יש טעם בטיעון ב"כ המאשימה, שלפיו יש להחמיר בעונשו של הנאשם מעבר לענישה שהוטלה עליו במקרה הקודם, שלמרבה הצער לא השיגה את מטרתה. יחד עם זאת, נוכח העובדה שמדובר בהרשעה שהתיישנה, כאשר מאז לא ביצע הנאשם עבירות נוספות (מעבר לעבירה דנא), וכאשר לפי טענת הנאשם מצבו הכלכלי בכי רע, ניתן להסתפק במקרה זה - ולו לפני משורת הדין - בענישה זהה לזו שהושתה על הנאשם במקרה הקודם, תוך החמרה מינימלית בשיעור הקנס.

ד.

סוף דבר:

21. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 3 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יישא את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר מיום 04.12.18.

על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 21.01.19 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת



את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג ובריח בבית סוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

(ג) קנס בסך של 6,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.05.19 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מיד.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ד שבט תשע"ט, 20 ינואר 2019, במעמד הצדדים.